

او تھے تے با زید ہے دم نہ مار د
کتھے ظہوری کتھے گدا ئی حضور دی

کیتھی پریش

محمد علی ظہوری

عہد پبلیشرز
میاں مارکیٹ
اُردو بازار
لاہور

خوبصورت، دلکش اور
دیدہ زیب کتابوں کا
واحد مرکز

تزیین و اہتمام
احسان اللہ شاہ

جملہ حقوق بحق ناشر محفوظ

بارِ اول : ستمبر ۱۹۹۵ء
خوشنویس : منظور احمد انور
پرنٹرز : زاہد بشیر پرنٹرز
قیمت 60 روپے

اُہدے ناں
جدی گوداچ وان کوثر دا
اُس ماں دیاں ییاں کون کرے

فہرست

- ۱- ہر اک شے دادا دلی توں ایس سب دونا دیا سائیاں ۱۵
- ۲- عرشاں فرشاں نوں عقیدت راہلا را آیا ۱۶
- ۳- عربی سلطان آیا، نیویاں اُپیاں دے سب فرق مٹان آیا ۱۷
- ۴- مرزا مرزا آگے مصطفیٰ جدھیاں راہواں بڑے دیکھدے رہ گئے ۱۸
- ۵- اچ آمد ہے اس سوہنے دی جو دو جگ نالوں سوہنا ایس ۱۹
- ۶- ایہہ کون آیا جدھے آیاں بہاراں مسکرا پتیاں ۲۰
- ۷- نور انلی چکیا غائب ہنیرا ہو گیا ۲۱
- ۸- ساڈھی جھولی دتھ رحمت دا خزانہ آگیا ۲۲
- ۹- ہر وہاں سے رحمت و سدی اے ہتھ ہتھ کے بہاراں کھلیاں نیس ۲۳
- ۱۰- مٹھے چار چوہیرے پکا پے گئی والی دو جہان دا آیا اے ۲۴
- ۱۱- فلک خوبصورت سجایا نہ ہندا ۲۵
- ۱۲- کیہڈا سوہنا نام محمد دا اس ناں دیاں ریاں کون کرے ۲۶

- ۱۳- صفحہ پاک رسولؐ وہاں وا کون بیان سنا ہے ۲۷
- ۱۴- خلق کے جان مے دشمن ہیٹھاں چادر آپؐ چھکے ۲۸
- ۱۵- قرآن دسد اے بڑائی حضورؐ دی ۲۹
- ۱۶- سب مے عنخوار نبیؐ رتبے نزلے تیرے ۳۰
- ۱۷- دُنیا تے آیا کوئی تیری نہ مثال دا ۳۱
- ۱۸- اللہ مے پاک کلاماں چوں قرآن دا زنب و کھراے ۳۲
- ۱۹- پیاس اکھیاں دی بجھاندے نیس نسبیباں والے ۳۳
- ۲۰- اللہ مے محبوبا کالی کملی دایا سائیاں ۳۴
- ۲۱- محبوب خدا نوں ہر شے دا مختار نہ اکھاں کیہہ اکھاں ۳۵
- ۲۲- مونہوں بولے تے بندے سپاے پئے میرے آقا دی گفتار ویکھ ذرا ۳۶
- ۲۳- تاجدارِ انبریا من موبنیاں (بطرزِ مننوی) ۳۷
- ۲۴- تیری آمد ہوئی نور و نور سی ۳۸
- ۲۵- جدرات ہی تے سوہنے نوں رب کول بلا کے ویکھ لیا ۳۹
- ۲۶- قربان شب معراج اتوں جس میل کرایاں یاراں دا ۴۰
- ۲۷- سورج چن ستارے امبر و صرقتی چار چو فیرا ۴۱
- ۲۸- ہر ویلے سوہنے دیاں گلاں ایہ دکل کمانی ۴۲
- ۲۹- مئی مدنی ماہی سوہنا پیار سکھائی جاندا ۴۳
- ۳۰- ساری دنیا سکھ نال سُستی میں اٹھ اٹھ کے جاگاں ۴۴
- ۳۱- محمدؐ دا زنبہ خدا کولوں چھپو ۴۵

- ۲۶ - ۳۲ - دنے رات ایجو دعا منگناں ہاں
- ۲۷ - ۳۳ - ہندا اے کرم خوش بختاں تے سلطانِ مدینے ولے دا
- ۲۸ - ۳۴ - محبوبِ خدا والے سلطانِ مدینے دا
- ۲۹ - ۳۵ - وے تیر اور بار پیا، پا جھولی خیرِ نقبراں نوں
- ۵۰ - ۳۶ - اوہ آفا کملی واللاے رب دا محبوب سدا ندا اے
- ۵۱ - ۳۷ - جیہڑا رسولِ پاک توں قربان ہو گیا
- ۵۲ - ۳۸ - دل اوہ دل جس دل و توح ہے پیار محمدؐ دا
- ۵۳ - ۳۹ - جاواں صدقے مدینے وے سلطانِ توں دو جہاں جس می خاطر بنائے گئے
- ۵۴ - ۴۰ - جس دل نوں ناہنگِ مدینے وی اوہنوں نہ کتے آرام آوے
- ۵۵ - ۴۱ - جدوں تیک دل دی صفائی نہیں ہونی
- ۵۶ - ۴۲ - جیہڑے جوڑے نوں عرشِ سینے لگا دے
- ۵۷ - ۴۳ - دل تڑفدا مدینے وے دربارِ واسطے
- ۵۸ - ۴۴ - چلیے مدینے سارے جھڈ گھر بار دیتے
- ۵۹ - ۴۵ - ہجر وی مکہ می نہیں رات مدینے والے
- ۶۰ - ۴۶ - جیہڑے دل اندر یادِ سبحان دی اوس دل نوں چین قرار کتھے
- ۶۱ - ۴۷ - کرم تیرے دانہ کوئی ٹھکانہ یا رسول اللہؐ
- ۶۲ - ۴۸ - روزِ ازل توں کیسا تیک جہاں کے دکھیاں خلقتاں ساریاں نیں
- ۶۳ - ۴۹ - کتے حاضر می وے دن ہوئے پورے ہُن مدینے وے دتے تیاریاں نیں
- ۶۴ - ۵۰ - اوہ مخفی دل بس ایجو اسی چاہ ہندا اسی مسجد نبوی وے درد دیوارِ حجاز

- ۶۵ - نہ نیر دکھایاں بن دی اے نہ درد سنایاں بن دی اے
- ۶۶ - ہر پاسے نورانی جلوے لائیاں موج بہاراں نہیں
- ۶۷ - سب عرش فرشی رات دے نپے پڑھدے رہندے سلواتاں نہیں
- ۶۸ - اکھیاں مے نیر جدائی وچ دن رات دکائے جانڈے نہیں
- ۶۹ - یاد وچ روندیاں نہیں اکھیاں نمائیاں
- ۷۰ - راہیا سوہنیا مدینے وچ جا کے تے میرا دی سلام اکھدیئیں
- ۷۱ - جھنوں جگ روئنائی لیندا اے جھنھے فجر تمام نہ ہونڈی اے
- ۷۲ - کھلی دلے دے راہواں توں قربان میں سوہنا بد صبرن گیا دن چڑھنڈا گیا
- ۷۳ - ہادیانا جدر امدینے دیا سوہنا کوئی نہ تیرے جیہا دکھیا
- ۷۴ - اوگنہار دے بچھاں تے جدوں نام حضور آجاندا اے
- ۷۵ - نہیں بھلدا مدینے دا نظار یا رسول اللہ
- ۷۶ - تری خوشبو توں سب مسکن فضاواں یا رسول اللہ
- ۷۷ - اک نوپں حیاتی بلدی اے بول ایسے عربی رسول دے نہیں
- ۷۸ - سری عزت ترے ناں دے سہا سے یا رسول اللہ
- ۷۹ - اکھیاں دے بولے کھلے نہیں دل سیج وچھا کے پیٹھا اے
- ۸۰ - اوہناں دا عشق سلامت لے مقبول اوہناں دیاں باتاں میں
- ۸۱ - رحمتاں دا تاج پا کے رتبے ودھسا کے
- ۸۲ - اضنی بہناں گنہگاراں تے حضور ہو گئے
- ۸۳ - ملے دی شان دا بسا

- ۸۴ - جس دل دِوچ حُب نبی دی نہیں اوہدی بولی وچ تاثیر نہیں
- ۸۵ - انوار دا مینہ وسدا پیا چار چوہیرے تے
- ۸۶ - جس راہ توں سوہنیا لنگھ جاویں اوہدی خاک اٹھاکے چم لیناں
- ۸۷ - مل جاوَن یار دِیاں گلیاں اساں ساری خدائی کیہہ کرنی
- ۸۸ - نہ مال اولاد دا صدقہ نہ کاروبار دا صدقہ
- ۸۹ - کھٹے بوہے ویکھ کے تیرے دوارے آگئے
- ۹۰ - دل دا یار دا نذرانے یار مے کول آئے
- ۹۱ - جتھناں فقیراں مے لُج پال بیر ہوندے نہیں
- ۹۲ - بھادیں کول بھلا بھادیں دُور ہٹا اسان دَر تے اونڈیاں رہناں ایں
- ۹۳ - کجھہ نہیں درکار سانوں سامنے بار ہووے
- ۹۴ - توں ایں ساڈا چمین تے قرار سوہنیا
- ۹۵ - جس منگیا دردِ محبت دا اس فیردو کیہہ کرنی ایں
- ۹۶ - جدوں عشقِ حقیقی لُگ جاوے فیر توڑ نہجاو نا پیندا اے
- ۹۷ - دلدار جے راضی ہو جاوے دنیا توں مناوَن دی لوڑ نہیں
- ۹۸ - دلاں مے موگئے سوہے ترے دیدار دی خاطر
- ۹۹ - جدوں ویکھ لیا لکھ سوہنے دا دکھیاں نے نمازا دکھیتی
- ۱۰۰ - ہر ویلے ہووے خیر تری سوہنے دی خیر منائی جا
- ۱۰۱ - چند ہزار

محمد علی ظہوری نعت دا اک وڈا حوالہ نیں۔ اوہناں دیاں نعتیں ”جب مسجد نبوی کے مینار نظر آئے“ تے ”کڈا سوہنا نام محمدؐ دا اس ناں دیاں۔ ایساں کون کرے“ بچے بچے دی زبان تے نیں۔ اوہناں دے ہاں ”تخلیق“ اندر دے بے پناہ جذبے تے سچی عقیدت وچ گئی ہوئی اے، جمدے پروں اوہ ہر خاص و عام وچ یکساں مقبول نیں۔ ایس توں دکھ اوہناں ”مجلس حسان“ دے بانی ہون دے ناتے جھہڑی خدمت نعت دے فروغ لئی کہتی اے اوہ ہمیشہ یاد رکھی جائے گی۔ اوہ اک سچے عاشق رسولؐ نیں۔

سعد اللہ شاہ

8994

نفاہ

سرورِ کونین دے حضور حضرت حسان بن ثابتؓ دا

ندائے عقیدت

○

وَإِحْسَنُ مِنْكَ لَمْ تَرْقُطْ عَيْنِي
وَإَجْمَلُ مِنْكَ لَمْ تَلِدِ النِّسَاءُ
خُلِقْتَ مُبْرَأً مِنْ كُلِّ عَيْبٍ
كَأَنَّكَ فَتَدَّ خُلِقْتَ كَمَا تَنَاءُ

ترجمہ

تیرے درگا سوہنا کوئی ڈٹھانہ اکھیاں نہیں
تیرے درگا موہنا کوئی جنیاں کجے ماں نہیں
ہر اک عیب تمہیں پاک خدا نے پیدا تیاں نوں کتیا
پیدا ہوئے آپ تیس جوں چاہیا آپ تیاں نہیں

برآں شے دا والی توں ایں سب دُنیا دیا سانیاں
 بر کوئی عاجز تیرے اگے تینوں سب وڈیاں
 عرشی فرشی جن ملائک سورج چن ستارے
 توں سبحناں دا خالق مولا تیرے کل پزارے
 جوں جوں سوچ وچارن سوچاں کم ہو جاوَن مغللاں
 اک پتے دیاں کئی کر ڈراں ون سونیاں شکلاں
 تیرا شروع اخیر نہ کوئی کدھر سے پت نہ ملدا
 باجوں امر تیرے دے سائیاں پتہ مُول نہ ملدا
 کیہہ منگاں کس چیز تے منگاں کیہہ میرے کوچ میرا
 بن منگیاں جے توں دے دیویں کیہہ جاندا لے تیرا
 دیون کارن داتا ہوندا مہنگن لسی سولی
 منگ ظہوی ہاہے درتوں کوئی نہ جاوے خالی

حِشْنُ وُلاَدِيَّةٍ

عرشاں فرشاں نوں عقیدت دا بلارا آیا
 آمنہ مائی دا جسد راج دلارا آیا
 تیری کھلی توں یس قربان حلیمہؓ جتھے
 ساری مخلوق دیاں اکھیاں داتا را آیا
 ماڑیاں بیکساں مظلوماں دی قسمت جاگی
 بن کے رحمت اوہ قیماں دا سہارا آیا
 اوہ گھڑی اپنے نصیبان تے نہ کیوں ناز کرے
 جس گھڑی نیسا تے اللہ دا پیارا آیا
 ڈبیاں ہویاں جس دے نام لیا سوہنے ا
 کول او نہاں دے بچا دن نوں کنارا آیا
 اوہ ظہوری نہ زمانے تے کتے بورے
 جہڑا سرکار دے روہنے تے نظارا آیا

عربی سلطان آیا نیویاں اُچیاں دے سب فرق مٹان آیا
 گودی ٹھکیا حلینیریں سوہنے اناں سُن کے سر کڈھ لے یتیمانیں
 ایہ سَوج چن تائے اصل دیوچ سائے ابدے حُسن دے لشکارے
 سوہنا پیا نجاتی جاںدا اوگنھکاراں نوں بیٹھے نال لائی جاندا
 دل ایسے ملے نیریں ویری مُداتاں دے اک جان کر لے نیریں
 دتا حُسن بیاناں نوں اُہے اگتے جھکان یا جاگ دے سلطاناں نوں
 راد دیا اُٹولاں دا بہندا بوئیے تے سردار رُسولاں دا
 سِدھ دارا ہی لے ابدیاں شانیں دی دتی پتھراں گواہی اے
 ابد زبہ نہ کوئی تو لے کھڑا ابدی ریس کرے جدھے مُنہ وچوں رُب لے لے
 ہوئے خیر سفینے دی مان عنیہاں دا و تے جھوک مدینے دی
 رحمت اُپھاڑ دے جے نہ سوہنا رُخ دے ساری دنیا اجاڑ دے
 او سدی خدائی لے مَرَب محبوب لئی ہر چہینہ بنائی لے

مہربان مہربان گئے مصطفیٰ جدھیاں راہواں بڑے دیندے رہ گئے
 گو دی ٹھیکیا حلیمہ نے سرکارنوں نازاں والے کھڑے دیندے رہ گئے
 مگلی خوش بخت سی ابو ایوب دی۔ جتھے جا کے رُکی اچی محبوب دی
 نینویاں اُپر وہنا ایس میرا بنی۔ کوٹھیاں تے چڑھے دیندے رہ گئے
 دتی نبیاں گواہی سی میثاق دی۔ دینجو عظمت۔ ذرا شاہ لولاک دی
 ایسی بولی سی اُمی نبی پاک دی۔ سب کتاباں پڑھے دیندے رہ گئے
 یار پیارے جہڑے پیار کر دے گئے۔ عشر صدیق فاروق شید جیہ
 نیڑے بھانویں ابو جہل ورگے رہے۔ اوہ نصیباں سڑے دیندے رہ گئے
 عقل دے کولوں ہونئی کدوں رہبری۔ عشق دے پچھے پڑے تے منزل ملی
 سوئے دی گل ہستی تے تاں گل بنی۔ اپنی گل تے اڑے دیندے رہ گئے
 اللہ والے دی نسبت ظہور سی۔ ملی حشرنوں لاج میری جنے رکھ لئی
 میرے بنواں دی حبس پلے قیمت پئی۔ ہیرے موتی جہڑے دیندے رہ گئے

اچ آہ بنے اس سو بنے دی جو دو جاب نالوں سو بنایا
 جدھے ورگانہ کوئی بہیالے جدھے ورگانہ کوئی ہونا
 جس ونڈنے دیکھ دکھیاراں دے جس بچھنے خان بیاراں دے
 جس جا جا کھ وچ غاراں دے اُمت دی خاطر رونا
 جس دے قدماں نوں عرشاں دی چوکھٹ نے سرتے کھیلا
 اس وچ بازار مدینے دے سہ بجا رعمان دا ڈھونا
 جد پیش نہ کوئی جاوے گی خلقت ساری کراوے گی
 واری مجبور دی آوے گی جس سرتے اتھ کھونا
 اس ناں دھرقہ کھاندے نہیں فیراپنے ناں ملاندے نہیں
 جدھے بنجواں پا کاں محشر وچ بدیاں دا دست دھونا
 جو بل گئے پاک محمد نوں اوہناں نوں ظنوی ملیا
 جہرا اچ نہ ملیا سو بنے نوں اوہرا حشر نوں میل نہ ہونا

ایہہ کون آیا جدھے آیاں بہاراں مُکرا پیساں
 کھڑے نہیں پھُل تے کھیاں نہراں مُکرا پیساں
 بڑی خوش بخت سی ڈچی سواری کئی دلے دی
 حلیمہ ہتھ جد پھریاں مہاراں مُکرا پیساں
 ہمیشہ جھڑیاں محروم سن قربت دی لذت توں
 قدم رکھیا نبی سوہنے تے غاراں مُکرا پیساں
 کھڑے سن مُنتظر سائے نبی اقصے دی مسجد وچ
 امام الانبیا آئے قطاراں مُکرا پیساں
 پچھاں جبریل سد رہ تے کھڑا حیران ہوندا سی
 اکا نہہ لنگھیا نبی تے رہنڈاراں مُکرا پیساں
 ظہوری بیسکاں نے سُکر دے بھکے ادا کیتے
 ازل توں غزودہ سوچاں وچاراں مُکرا پیساں

نور ازلی چمکیا غائب بنیرا ہو گیا
 کملی والا آسکیا ہر تھاں سویا ہو گیا
 حشر تہاں اوہ پاک راہواں سجدہ گاہوں بن گیاں
 جہناں ابواں تے مرے آقا دا پیرا ہو گیا
 رب نون وی ہو گئی دھرتی بڑی محبوب
 جھڑی تھاں تے احمد مرسل ڈیرا ہو گیا
 فخر سائے نیں بجاسو ہننے مدینے پاک دے
 عرش اعظم توں اُپدا رتبہ اُچیرا ہو گیا
 یارسول اللہ اوہ کتنے بخت والے نوں کسن
 جہناں دی قسمت دے وچہ دیدا تیرا ہو گیا
 ہو گئی میسنوں ظہوی دے دی دولت نصیب
 مل گیا اے چین جسدہ دا غم و دھیرا ہو گیا

ساڈی جھولی وچہ رحمت دا خزینہ آگیا
 میرے آقادی ولادت دا مہینہ آگیا
 جس گھڑی دُنیا تے اے رحمتا للعلین
 ڈگ پئے بُت کُف دے مُرتے پسینہ آگیا
 اُن نیماں تے غریباں دی خدانے نئی
 بیگیاں دا آج کناے تے سفینہ آگیا
 جہڑی انکھو مٹی رسالت دی سی سُرل ہاؤندے
 اوہدے وچہ ختم نبوت دا عینہ آگیا
 میری ساری زندگی دا اے حاصل اوہ گھڑی
 جہڑے ویلے سامنے میرے بدینہ آگیا
 کئی والے دی شناسوانی دیاں یہ بیکتاں
 شعرا کھن دا ظوُری نوں تیرینہ آگیا

ہر پائے نورانی جلوے لائی موج بہاں میں
 دد جگڑے وچ دھماں پتیاں آلیاں سگڑاں نہیں
 صوٹ سوہنی رُوپ انوکھا اُچیاں شانان ڈالے ا
 دیکھ کے مُنہ وچ اُنگھلاں پایاں حُسن دیاں سُر اں نہیں
 جنہاں چپ بہر کے سوہنا اُمت واسطے دنیاسی
 دُنیا نوں رُشنائی بخششی دیس عرب دیاں غاں نہیں
 عُمَر غنّی صِدِّیقِ عَلی رضی اللہ عنہ دے سہتاں یوچہ سہتہ نبی دے
 یاری خوب نبھائی لاری دپاک نبی دے یاراں نہیں
 بے شک دورِ مدینہ میستھوں میں نہیں دُور مدینے توں
 ہر اک ساہ ناں میرے دل دیاں اوتھے ای وُج دیاں تاں نہیں
 سوہنے درگاہ پور ٹھوڑی نہ ہو یا نہ ہو دے گا !
 دُنیا اتے میرے جنہیاں پھر دیاں لکھ ہزاراں نہیں

کتے چار چو فیرے پکار پے گئی والی دو جہان دا آیا اے
 والضحے چہرہ تے والیل زلخاں کسے ماں کو ماں والی جیا اے
 اوبدے حسن دی جمال نہ جائے جملی حسن دیاں مکھ لکایا اے
 جدوں ٹرد اتے کر دی زہن سجہ شجر و حجر کسے بس نیا اے
 ناں انگلی دے چن توڑ دیندا اسپے توڑ کے جوڑ دکھایا اے
 جدوں چا ہوندا اے سوچ موڑ دیندا رب دہنوں مختار نیا اے
 رب اوبدی زبان چوں بولد اے بولے جو قرآن فرمایا اے
 اوہنوں دیکھ کلمہ پڑھیا لکراں نیں حکم اوسنے جدوں نیا اے
 جتھے کسی خدا سن جھبوٹھیاں دے جھنڈا دتھے توحید الا یا اے
 دشمن دین کالاں اوہ دعسا مگھے اوہے قتل دانہ پیا اے
 حامی اوہ غیباں تے بکیاں دا جتھے سب درونڈیا اے
 کیوں نہ خوشیاں طھوسا مناؤن سائے کئی والا تشریف لیا اے

فلک خوبصورت سجایا نہ ہندا کسے شے داوی ایتھے سایہ نہ ہندا
 نہ ایہہ عرش کرسی تے نہ چین تارے شب و روز کہ نہ ایہہ ہندے نطاکے
 نہ جن و بشر تے نہ کوئی پرندہ حیاتی ممتاتی نہ مویا نہ زندہ
 نہ حوراں دے قصے نہ آدم نہ حوا نہ یعقوب یونس نہ یوسف زلیخا
 نہ تختاں تے تابجاں دے سلطان ہندے نہ محلاں دے والی نہ دربان ہندے
 نہ بلدی کسے نوں کدی زندگانی! ہو ایہہ نہ ہندی تے نہ ہندا پانی!
 نبی نہ ولی غوث ابدال ہندے نہ ہندے مہینے نہ ایہہ سال ہندے
 ربیع الاول دانہ ہند امیندے کوئی جسا ندانہ اوہ مکہ مدیندے
 نہ میلاد ہندے نہ ایہہ نعت خوانی شاخوان نہ ہندے نہ ایہہ خوش بیانی
 نہ عرشی نہ فرشی نہ حساکی نہ نوری زمانے تے کجھ وی نہ ہندا ظہوی
 کسے چیز دا ایتھے سیسا نہ ہندا
 جے رب نے محمد بنایا نہ ہندا

کیڈا سوہنا نام محمد دا اس ناں دیاں ریاں کون کرے
 دو جگ تے سایہ رحمت دا ایہدی چھاں دیاں ریاں کون کرے
 دھن بجائِ صمیمہ دائی دا بلیا خوب خدائی دا
 جدی گوو اچ دا لی دو جگ دا اس ماں دیاں ریاں کون کرے
 جو سوہنے نے فرمایا اے او نہاں سن کے سیس نوایا اے
 بمثل محمد عربی دے بھناں دیاں ریاں کون کرے
 جو ہجر نبی وچ رہو ندیاں نیں بدیاں دے دستہ دھونڈیاں نیر
 اوہناں کرماں والیاں اکھیاں دے سنجواں دیاں ریاں کون کرے
 ہر ذرہ نور خیزینہ ایں شہراں چوں شہر مدینہ اے
 جتھے رضو کمل والے دا اس تھاں دیاں ریاں کون کرے
 لکھ نال قصیکہ پڑھدا رہو گیتاں دیاں پوڑیاں چڑھدا رہو
 پریار ظہوری سوہنے دیاں نعتاں دیاں ریاں کون کرے

صفتاں پاک رسول دیاں دا کون بیان سناوے
 گن گن کٹر اداوے ایجھے تھنٹی وی ٹمک جاوے
 حسن کہ ابدے اک جلوے توں برشتے واری جاوے
 نکھ سو بنے داسب توں سو ہنا کھاتا بیاوے
 زلف کہ اہد ا قیدی ہو کے ہر کوئی خوشی مناوے
 اکھ کہ دل مٹھی وچ کرے جس فل نظر اٹھاوے
 ہتھ کہ اٹھلی کرے اشار اچن تہ میں لگ جاوے
 طاقت بخشش رب پچھے نیس سورج موڑ دکھاوے
 قد کہ سر و بے و تیج نوے تے من وچ پائیاوے
 چال کہ جدھروں رُدا جاوے چانن کر دا جاوے
 علم کہ ربیے ایسا دتا انت نہ کوئی پاوے
 عقل کہ اہدے جھٹے اگے دانا سیس نواوے

خلق کہ جان دے دشمن مہٹھاں چادر آپ دچھاوے
 رحم کہ دیریاں تاہیں اپنے سینے دے نال لاوے
 سخی کہ اُہدے بُوہے توں کوئی حنالی مول نہ جاوے
 رُعب کہ عزرائیل وی بناں اجازت کول نہ آوے
 بول کہ مہٹی بولی اُہدی سچتر پسی بلاوے
 سیر کہ اللہ اُہدی خاطر اپنا عرش بجاوے
 عدل کہ ہر کوئی مُنصف سُن کے عرش عرش کراوے
 سچ کہ دشمن دین گواہی جھوٹ نہ کدی لاوے
 صبر کہ پتھر پیٹتے تے سٹھ کے شکر بجالیاوے
 کیہہ کیہہ دساں خالق وی پیا اُہدیاں قساں کھاوے
 باج خدا دے کون ظہوری اُہدی حقیقت پاوے

قرآن دسا اے بڑائی حضورِ دی
 کھڑا کرے کا مدح سرائی حضورِ دی
 تو سین دے مقام نے ایہہ رکھوٹیا
 اللہ ای جاندا اے رسائی حضورِ دی
 بن دیکھیاں جدھے تے کروڑاں بنارنے
 صورت خدا نے ایسی بنائی حضورِ دی
 جھولی چپ دو جہان دی دولت سیٹ لئی
 کئی اود مال دارسی دانی حضورِ دی
 میرے توں روزِ حشر جے پچھیا فرشتیاں
 رو روکے میں دیاں گا وہائی حضورِ دی
 اونتے تے بایزید جیسے دم نہ مارے
 کھٹے ظہوری نکتے کہدانی حضورِ دی

سب دے غمخوار نبیؐ رتبے نرالے تیرے
 دو جہانماں چہ پہنئے ہوں اُجالے تیرے
 دل مرا، جان مری، دین تے ایمان مرا
 میری ہر چیز مرے آقا حوالے تیرے
 بن گئے سچے رشتہ و فاروق تے صدیقؐ و غنیؐ
 جہنماں میخواراں نے پیٹتے نے پیالے تیرے
 بچھوئے آپ تیرا نور بھجوان والے
 دیوے بلدے ای سدا رہن گے بالے تیرے
 غیہ و تے نہ جگاہ اُٹھی کدے اوہناں دی
 جہنماں خوش بختاں نوں رتبے جلوے دکھالے تیرے
 خادم حضرت حسانؐ ظہوری سائے
 تیرے ٹکڑے تے پئے پکڑے نیں پالے تیرے

دنیا تے آیا کوئی تیری نہ مثال دا لبھ کے لیاواں کستوں سو بنایتے ناں دا
 سو بنیا در و دیھجے رب تیری ذات نوں
 مکھ تیرا نور و نڈے ساری کائنات نوں
 شدا اے زمانہ تیرے حسن و جمال دا
 کئے رہن و الیا دینے آون و ایسا
 بھٹڈے کھان الیاں نوں سینے لاواں لیا
 تیرے بناں ڈگیاں نوں کوئی نہ سنبھال
 تیریاں تہ صفتاں دا کوئی وی حساب نہ
 توں تے کھتے تیریاں غلاماں دا جواب نہیں
 حوراں تائیں روپ و نڈیں حبشی بلاں دا
 ہو کا پیدا دیوے تیرے پچیاں پیاراں دا
 جیوندا آظہوری ناں لے کے تیرے یاراں دا
 گولا کے تیرا تیرے در تیری آل دا

اللہ دے پاک کلاماں چوں تُو قرآنِ دارِ تَبہ دکھرا اے
 جویں نبیاں دچوں نبیاں دے سلطانِ دارِ تَبہ دکھرا اے
 جبریل ایسے سِد رہتے رہے سرکارِ خدا دے کول گئے
 معراج دی رات نے دیا اے انسانِ دارِ تَبہ دکھرا اے
 دُنیا تے ہزاراں بن دے نہیں ہر دوز پر وہنے شہراں دے
 جاواں قربان مینے دے مہمانِ دارِ تَبہ دکھرا اے
 ہر جان نے اک دن جاناں ایں حدوں موت نے ان بُلاناں
 جہڑی نکلے یار دے قدمائے اُس جانِ دارِ تَبہ دکھرا اے
 انمول سخن دے موتیاں نوں ٹڈیا اے کسی ہزاراں میں
 ایہہ سائے شاعر اک پاسے حسانِ دارِ تَبہ دکھرا اے
 تصنیفاں ہوز ظہوری نے اُچیاں دے ناں منسوب کئی
 سرکار دی مدح سرائی دے دیوانِ دارِ تَبہ دکھرا اے

پیاس اکھیاں دی بھانڈے نیں نصیباں والے
 تیرے دربارتے جماندے نیں نصیباں والے
 یاد وچہ اکناں دی لنگھدی اے جیاتی ساری
 دیدی عیند مناندے نیں نصیباں والے
 نین ہسدے بھوئے ملدے نیں ہزاراں لکھاں
 رونا اکھیاں نوں سکھاندے نیں نصیباں والے
 روگ دلبر دی محبت دا دلاں نوں لاکھے
 عسردا روگ گواندے نیں نصیباں والے
 درد وچہ دی بڑی لڈا کے بے کوئی جانے
 ناز دلبر دے اھٹاندے نیں نصیباں والے
 رانج تے ہر کوئی ظہوری اوبدی تعریف کرے
 نعت سوہنے نوں مناندے نیں نصیباں والے

اللہ دے مجھ کو باکالی کسی دایا سائیاں
 خیر کرم دا جھولی پانکے کر دیو دُور جدائیاں
 ہر شے دا مُختار نبی ایں اُستے مُختار
 تینوں جھڑیاں شانناں بلیاں ہو رکھے نین بلیاں
 باجظ ظہور تیرے دے سہی دو جگ وچ پنہرا
 فرشتہ قس لے کے عرشاں توڑی تیریاں سب شایاں
 رات تری زلفاں توں صدقے دین کھڑے تواری
 زل مل حُوراں تیرے دتے دین سلائی آئیاں
 جدوی لوکی جان مدینے مینوں چین آوے
 کد آوے گی میری واری چر دیاں آساں لایاں
 تیرے باہجوں درد ظہوی کون وڈا ون والا
 یاد تری نے آن دسایاں میریاں سب تنہایاں

محبوبِ خدا نوں ہر شے دا مختار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 سرکارے روضے نوں رب دادر بار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 جو پہلاں آئے مفر کھڑے جا پچھو مجھ اقصے نوں
 آ مغروں آپ امام بنے سردار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 لنگھ جاندی ساری رات اوہدی اُمت دی خاطر رو روکھے
 آقانون پیاری اُمت دا عنسوار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 لیا سو ہنار اتو رات بھلا راج گلاں کیتیاں کول بھٹا
 سرکار نوں دستو حنا لق دا دلدار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 دوائے نی مدینے پاک دیئے کوئی دار و دس دھچھوڑے
 دبر دی حبس دانی وچ دل نوں بیماری نہ آکھاں کہیہ آکھاں
 آقادی شہنشاہ کھردا لے خدا بُن کون ظنوری دم مائے
 اس نعت نوں اپنی عقیدت دا اظہار نہ آکھاں کہیہ آکھاں

مومنوں بولے تے بن دے پائے پئے میرے آقا دی گرفتار دیکھو ذرا
 دشمنان نے دی تعریف کیتی جدی کسلی والے دا کردار دیکھو ذرا
 مست اکھیاں توں وارے تارے پیا چن انگلی دے من دا اشائے پیا
 مکرانے تے چان کھلارے پیا۔ اہدے مکھڑے دے انوار دیکھو ذرا
 اوس داتے نہ ہوو گا نانی کوئی۔ عرشاں اُتے ہونی مینزبانی جدھی
 تاقیامت کرے حکمرانی نبیؐ۔ دو جہاناناں اسرار دیکھو ذرا
 بے زبانانوں کلمے پھٹائے جتھے۔ اچھے سر نیویاں دے کرائے جتھے
 گوئے کالے برابر بھٹائے جتھے۔ شاہ بطحاد دربار دیکھو ذرا
 ایجھے سوچیاں نوں وی سوچاپے گیا۔ نہ کے نوں رسائی دا ایلیا سرا
 بہر کے سدہ تے جبریل آکھے پیا۔ میرے آقا دی رفتار دیکھو ذرا
 ویتخ لو پھر کے سب دنیا پوسی کدی۔ دل دی حسرت نہ ہوو گی پوری کدی
 چنگی قسمت بے ہوئے ظہور سی کدی مہر گنبد دے مینار دیکھو ذرا

ہستہ دلال

(بطرز مثنوی)

تاجدار عربیا من موہنیا	سید اسرار اسب توں سوہنیا
پاسانا مہر بانا سب دیا	سچیا مجھو بچھے رب دیا
سوہنیا مازاغ نیناں دیا	سوہنیا وائیل زلفاں دیا
والضحیٰ و الفجر چہرے دیا	سوہنیا لولاک سہرے دیا
سب توں اچھا شان پاؤں دیا	ہو کھے اول آخر اون دیا
بیکساں کھ دکھ و نڈاون دیا	ماڑیاں نوں سینے لاؤں دیا
ڈگے ہوئیاں نوں اٹھاؤں دیا	تے ہوئیاں نوں جگاؤں دیا
ظلم دے بدن سٹاون دیا	رحمتاں امہینہ و ساون دیا
دلبر خواہاں جھ اوں دیا	سرور عرشاں تے جاؤں دیا
ہا دیا پُر نور سینے دیا	سوہنیا سوہنے مدینے دیا
فرش تے ہر تھان بہاں تیریاں	عرش تے وی انتظاراں تیریاں
رحمتاں دی نور مہا پرتان کھے	توں مسایا اجر پیاں نوں ان کے

تیری آمد ہوئی نور و نور سی۔ ہو گئی ظلمت جہانوں دُور سی
 مشکلاں دکھار سرتوں لہہ گئے۔ بیس دلاچار اٹھ کے بہہ گئے
 اتر ایلینا منسا تڑپئے۔ ٹھنیاں تے پھل سجرے کھڑ پئے
 پُج گیاں آساں محرمیاں دیاں۔ رب نے سنیاں ہاواں مظلوماں دیاں
 دچھڑے جوئے دل ملائے نئے تہا۔ بھلیاں نوں رستے دکھائے تہاں
 انبیا تکدے نے اہلوقیاں۔ رب نوں دیکھین نگاہوں تیریاں
 رہنڈیاں اُمتیے چھانواں تیریاں۔ اللہ من اے رضاواں تیریاں
 دکھاں دے مُکن احید بن گیا۔ عاصیاں دا اک دسید بن گیا
 بھیرے دُنیا توں نرے ہو گئے۔ کرماں ماںے بنختاں ولے ہو گئے
 جھوٹے آئے حق دے متوا بنے۔ چور چوری چھڈ کے رکھو اپنے
 دُور دُنیا توں ہنیرا ہو گیا۔ آگیا سوہنا سویرا ہو گیا
 اوہ ظہور می موس د بچاں آ۔ سب ادردی آتہ الال آ

معیب راج

جد رات پئی تے سوہنے نوں رُب کول بُلا کے دیکھ لیا
 دن چڑھیا کملی والے نوں سب یاں آکے دیکھ لیا
 خالق وی تاہنگے درشن نوں مخلوق وی ترسے دیکھنوں
 کسے کول بُلا کے دیکھ لیا کسے درتے جا کے دیکھ لیا
 مطلوبے مُتّا فرشتاں تے طالب نوں اڈیاں عرشاں تے
 جبریل نوں گھلیا نال ادب سوہنے نوں جگا کے دیکھ لیا
 تئیاں نے پاک حضور دیاں آج صدقہ اکھیاں نو دیاں
 قاصد نے سوہنے قدماں چپہ سر اپنا جھکا کے دیکھ لیا
 معراج دا مطلب ایہہ کہنا، طالب مطلوب دا بن ہونا
 اک دوجے نے اک دوجے نوں رَج کول بھگا کے دیکھ لیا
 چرچا سرکار دا کرنا ایس ساڈا ایجو جینا مرنا ایس
 ہوندا تے ظہوری رُب راضی اساعت منا کے دیکھ لیا

قربان شبِ معراج اتوں جس میں کرایا یاراں
 اس میں نصیب جگایا اے ساڈے جیسا گنہاراں
 قربان اوہدی سواری توں صدقے اوہدی غمخواری
 رُب کول بٹھا کے سو بنے نوں دکھ سنا ایں دکھیاں
 ایہہ ات جہانوں دکھری اے ایہہ بات جہانوں دکھری
 کوئی وی بھید نہ پاسکیا یاراں دے قول قراراں
 پل چپ طالبِ مطلوبے اک پوچھ لکھاں پل گزے
 یاراں نصدقت کہہ دتا ایمان نبی دیاں یاراں
 اس دُنیا تے یا حشر دے بن کئی والے کون سنے
 اوہ حامی سب دکھیاں اوہ نموس کج بھیاں
 اوہ روضہ سب توں سو بنے دا سب دُنیا دے من پینے
 پچھو قد ظہوری عاشق توں تہیہ دے درد یاراں

سُوج چن ستائے امبر، دھرتی چپا چو فیرا
 جہڑے پاسے جھاتی ماراں سارا ای چانن تیرا
 ساریاں اُچیاں اُچیاں نالوں تیرا شان اُچھیرا
 تیری رحمت باج ظھوڑی کوڈی مُل نسیں میرا
 ہوراں دے نے ہو رہائے مینوں سارا تیرا
 لوکی آکھن میری میری یس آکھساں یس تیرا
 تیرا تیرا آکھدیاں دی کم نسیں بن دا میرا
 بنے ظھوڑی جے کرتوں دی کہہ دیوں ایہ میرا
 آخر ویلے میریاں اکھیاں راہ تکناں ایس تیرا
 تیرا کجھ نسیں جاندا جیکر پا جاویں اک پھیرا
 جے توں سرتے آن کھلوویں پردہ رہ جائے میرا
 سوکھانکے ساہ ظھوڑی دتخ لوواں مکھ تیرا

برویلے سوہنے دیاں گلاں ایجوکل کھائی
 میری جھولی عملوں حالی اونوں کمی کائی
 میں ظہومی سب توں نیوان سیت اُچے نال لائی
 صد تے جاواں اُچے توں جس نیویں نال نبھائی
 یاد رہے سوہنے دی دل و سپہ قرب ہو ویادی
 جہڑے کھدے تہنگ ہمیشہ موہانندی منظوری
 ایہہ دُنیا ہرے تے بھانویں حشر میدان ظہومی
 بانج مرے کسلی والے دے کتے نہ پینی پوسی
 میری جان پھان نہ کوئی نہیں کسلاہیں جھلا
 نام لو انت سوہنے اکرے دُنیا اللہ اللہ
 اوگنہار ظہومی باں پر دل و چاک تے
 حشر دیہاڑے میسے ہتھ چھ ہونا ایں یاد اپلا

مکنی مدنی ماہی سوہنا پیار کھائی جاندا
 ناداراں مجبوراں اتے کرم کمانی جاندا
 ساڈے عسّم وچ یار ظہور ہی ویر گانی جاندا
 عرشاں تے وی جا کے ساڈا درد وٹائی جاندا

وچ دلاں دے رچ دے جاوَن بول سیلے بولے
 بڑیاں بڑیاں شکلاں والے بن گئے اوہکے گولے
 ہر ویلے پئی رحمت جس دی عاصیاں تائیں ٹولے
 اُس سوہنے دے یار ظہور ہی کھیجان نہ ڈولے

خلق سوہنے دا مٹیاں بنے اپنیاں نالے غیراں
 جسم تے پتھر و جد کہ ہون فیرومی منگے خیراں
 عرب دی دھرتی آن و سائی جس سونے دیاں پیراں
 ۔۔۔ اوہ معراج دی ات ظہور ہی عرش تے کرد پیراں

ساری دُنیا سکھ ناں سُتی یس اُٹھ اُٹھ کے جاگاں
 بھاگ ظہوری چلے ہو دن مڑکیوں رُوں بھاگاں
 اُجڑی جھوک دسا دے میری موڑ مرے دل واگاں
 سُفنے وچپراک وار بے آویں ساری ستر جاگاں
 جوں جوں گذرن وچہ جدائی میرے سال مینے
 توں توں اک وچھوڑے دی ددھ دی جاوے پھینے
 بخت بے چلے ہو دن میرے پہنچاں اوس زمینے
 آوے موت ظہوری جم جم، آوے پاک مدینے
 اودھ پاک یزیدتے ایہہ میریاں اکٹھاں
 راہواں دے وچ زوندا جاواں چماں پھر پھر لکٹھاں
 تھاں تھاں نے انوار دسن مجبب دے جلوے لکٹھاں
 دواکٹھاں مجبب ظہوری کتھے کتھے رکھتھاں

محمدؐ دارِ تَبَسُّمِ خُدا کو لوں مَچھو
 خُدا دی شَکستِ مُصِطَفٰے کو لوں مَچھو
 کو یں سو ہنسا رو نہ اسی اُمّتِ دِی خُطر
 ذرا جا کے عِنا رِحا کو لوں مَچھو
 مزا پتدیاں پتھراں دا کیہ سہنہدا
 بلالؓ نہ حبشِ دِی صد اکو لوں مَچھو
 کو یں نیتیاں عِشا شَقاں نِیں نمازاں
 ایسے منظر ذرا کر بلا کو لوں مَچھو
 ادا کیتی سُنّت کو یں مُصِطَفٰے دِی
 اویسؓ عَاشِقِ پارِسا کو لوں مَچھو
 ظہوری دُعا دا اثر جے نہ ہووے
 تے فیر اپنے رُب دِی رضا کو لوں مَچھو

دِنے رات ایجو دُعا منگناں ہاں
 مدینے چہ اپنی قصا منگناں ہاں
 نہ طالب زمانے دی رنگینیاں دا
 نظار اسدا روضے دا منگناں ہاں
 سفر منگناں ہاں مدینے دی راہ وا
 تے عشق نبیؐ رہنا منگناں ہاں
 لگے نال سینے دے روضے دی جالی
 ایہ فرقت دے غم دی دُعا منگناں ہاں
 اڑا کے جوئے جائے پل دچہ مدینے
 یس اوہ کرماں والی ہوا منگناں ہاں
 ظہوری ایہ سب نالوں وڈی دُعا لے
 خُدا کولوں اوہدی رضا منگناں ہاں

ہند اے کرم خوش بختاں تے سلطان مدینے والے دا
 کوئی قسمت والا بن دا اے مہمان مدینے والے دا
 بیس نوں سا چمن دی اے، وچھڑے نوں تہنگ ملن دی اے
 دل والے ای دل وچ رکھدے نے ارمان مدینے والے دا
 عرش بے چین سلامی نوں، فرشی بیچین غلامی نوں
 اللہ ای بہتر جان دا اے کیہہ شان مدینے والے دا
 سرکارے تن وایاں دی تائیں گواہی دیندی اے
 کردا اے حکومت دُنیا تے دربان مدینے والے دا
 سوہنے دے مسافر چلے نیں، چلے سوہنے دے ولے نیں
 سوہنے دیاں یاداں پلے نے سامان مدینے والے دا
 سینے وچ یاد مدینے دی بھاساں تمام محمد
 میرے تے ظہور می ڈاڈا اے احسان مدینے والے دا

محبوبِ خدا دالے سلطانِ مدینے دا
 رحمتِ دا خزینہ ایں د امانِ مدینے دا
 حابق نے اٹھائیاں نیں اس شہرِ دیاں قسماں
 تھاں تھاں تے گواہ بنیاں تہاں مدینے دا
 رتبے کے خدا وٹوں انسان تے اک پاسے
 رکھدے نیں ملائکہ دی ارمانِ مدینے دا
 تا حشرِ بلا دالے سرکارِ دی اُمتِ نوں
 دیکھو ایہہ غلاماں تے احسانِ مدینے دا
 پئے جانڈی لے جھولی وِج خیراتِ شفاعتِ دی
 ہوندا لے سوالی نوں ایہہ دانِ مدینے دا
 رحمتِ دی پناہ اندر آیا لے ظہوری دی
 جس ویلے دا بنیا ایں مہمانِ مدینے دا

دے تیرا دربارِ پیا پاجھولی خیرِ فقیراں نوں
 دے صدقہ اپنی رحمت دانه تک میراں تقصیراں نوں
 پئی بولے دھڑکن سینے دی بس اکوتاہنگ مینے دی
 ایہہ درداں مائے منگدے نیں تیری نظراں دیاں تیراں نوں
 گھیاں نے تیرے شہدیاں نیں دل دیاں رنجھاں ٹھہریاں
 کدی چھاں چن چن لکھاں نوں کدی دیکھاں تیراں دیاں تیراں نوں
 تیرا وہ پاک دوارا لے جنت توں ودھ پیارا اے
 ہر تھاں تیرا چمکارا لے روشن کردتھ تیراں نوں!
 جگ گئے گئی والے دے غیساں دے ناں کوں گئے!
 جو گئی مرشد لے نوں کیہہ سا راوہدی بے پیراں نوں
 اوہ گھڑی ظہومی آفے گی روضے دی جالی چھاں گا
 حالی مہربیاں رو رو کے پچھن پیاں نقدیراں نوں

اوہ آقا کسلی والا اے رُب دَا مَجُوب سدا نڈا اے
 اوہ جو آکھے مولا مَنے جو چاہتا اے ہو جاندا اے
 یسِ حِلْم دی کہیہ تو صیفت کراں اُوہ دے خَلق دی کہیہ تعریف کراں
 دُشمن وی دَر تے آجائے لاہ چا در ہیٹھ وچھاندا اے
 ہتھ دو جگ دی سرداری اے، کسلی دی بُنجل ماری اے
 دینیک خُدا دے گھر دا اے عِناراں وچہ نیر و گاندا اے
 چاہوے تے چُن نوں توڑ دیوے دل مَنے سُو ج موڑ دیوے
 آجائے مَوج تے پتھراں نوں اپنا کلمہ پڑھواندا اے
 کوئی کیہہ سمجھے کوئی کیہہ جانے اوہ دار تہہ مولا ای جانے
 جہناں توں پتھر کھاندا اے اوہناں دی خیر مناندا اے
 مخلوق اوہدی شیدائی اے دَر اُتے تھبھ کی خُدا ائی اے
 یسِ وی آس ظہوری لائی اے کد سوہنا کول بلاندا اے

جہڑا رَسُوں پاک تون نُسربان ہو گیا
 سمجھو اودہی نجات دا سامان ہو گیا
 میرے نبی دے نُوں دا ہویا جدوں ظہور
 میرا خُدا دی ذات تے ایمان ہو گیا
 کر دے نیں رَشک دیکھو کے سارے لانا کہ
 جبریل کسلیٰ والے دا دربان ہو گیا
 راضی گنہگار تے ہو جائے گا حُدا
 راضی بے دو جہان دا سلطان ہو گیا
 آئی اخیر وقت جدوں مُصطفیٰ دی یاد
 مَر جانا میرے واسطے اِسّان ہو گیا
 جس نوں ملی ظہوری محبت مَحْنُوَر دی
 اَللّٰہُ دَا فَضَّل اودہا اَنگھبِ اِن ہو گیا

دِل اوہ دِل جس دِل چسپے پیارِ مُحَمَّد دَا
 اکھ اوہ اے جنہوں ہو جائے دیدارِ مُحَمَّد دَا
 راہ اوہ اے کہ جس راہ تے مجبورِ خُد اُڑیا
 تھاں اوہ اے کہ جس تھاں تے دربارِ مُحَمَّد دَا
 سرکارِ دابندہ بن سب نون بے منادونا ایں
 اقرارِ خُد ادا اے اترارِ مُحَمَّد دَا
 لعنت دَا طبقِ ملیا تعظیمِ کئی ساری!
 شیطان نے کیا جسدِ انکارِ مُحَمَّد دَا
 ہو جائیگی اللہ دے مجرم دی شفاعت دی
 نہ بخشیا جائیگا گناہگارِ مُحَمَّد دَا
 یارب ایہہ ظہور سی دی تُو جائے میںے نون
 دِل ہندا اے ہر ویلے طلبِ کارِ مُحَمَّد دَا

جاداں صدقے مدینے دے سلطان توں دو جہاں جس دی خاطر بنائے گئے
 کملی والے دے اون توں قربان میں بکیاں دے نصیبے جگائے گئے
 درتے دربان جبریل ورگے کھڑے۔ گونگے پتھراں نئی اوہ کے کلمے پڑھے
 اوہدی مرضی جے ہوئے تے دن چوہرے شہنشاہ اہد کے درتے جھکائے گئے
 انبیاء ایس دُنیا تے آئے کئی۔ نہ کے نوں ملی شان اوہ کے جیسی
 رات معراج دی دیکھو جس د لئی۔ عرش دسکار کرتے بجائے گئے
 گلاں دُساں کہہ جج دے مہینے دیاں منگاں خیراں ہی دے سفینے دیاں
 وسدیاں رہن گلیاں مدینے دیاں جتھے مینہ رحمتاں دے دسائے گئے
 سیراے زمانے دی کر دے رہے۔ جلوے ایہہ رحمتاں دے نہ کہہ کرے بلے
 ۔ ریس اوہناں دی کٹر اظہار ہی کرے
 بختاں والے مدینے بلائے گئے

جس دل نون تاہنگ مینے دی اوہنوں نہکتے آرام آوے
 بیمار مدینہ بیچ جاندا جدوں حاضر می دا پیغام آوے
 اک دار جنہاں نون ہو جکے دیدار حضور دے روضے دا
 اوہناں دے لبساں تہرات دے سرکار دے شہر انام آوے
 نہیں عقلاں وچ سپہاسکد ارتبہ محبوب دی چوکھٹ دا
 ہر ویلے عشاں فرشاں توں روضے تے درد و سلام آوے
 دو جگ دی حکومت دا والی بیٹھا اے صرف چٹائی تے
 اس بوریئے تے جبریل ایس لے رتبہ پاک کلام آوے
 بے چیناں نون چین آوے گا ہر عاصی بخشیا جائے گا
 اللہ دے گل رسولاں دا محشر وچ جدوں امام آوے
 دو جگ دیا سوہنیا محبوبا جس دن دینے دسترخ لیا
 منجدا اے ظہوری روز دعائے کرتے فیر غلام آوے

جدوں تیک دل دی صفائی نہیں ہونی
 محسوس درتے رسائی نہیں ہونی
 ایسہ دم زندہ بے کھلی دلے دا دم ایں
 اصل زندگی اوس سوہنے داسم ایں
 عنم مصطفیٰ نے ای بس اونا کم ایں
 کے کم ایساری خدائی نہیں ہونی
 اوہ ساری خدائی دا مختار اک اے
 نبی ساریاں اوی سدا راک اے
 تے ساڈا وی محشرنوں عنم خوار اک اے
 بناں اوہدے مشکل کشائی نہیں ہونی
 جدھے جوڑے نوں عرش رحمان پتھے
 زیں چمپی نالے اسمان پتھے
 کوئی نہ اوہدے ناں نوں انسان پتھے
 بغیر ایس ناں دے رہائی نہیں ہونی

جہدے جوڑے نوں عرشِ سینے لگاوے
 اوہنوں گود وچ لہے کے لوری سناوے
 جیبِ خُدا جس دا اجڑ چراوے
 عیلمہ جیہی ہور دانی نیس ہونی
 یدِ بیضا دی گل بيشک نرالی
 دمِ عیلسے دی ہے اگرچہ شمالی
 خدا دی قسم قابِ توہین والی
 کے نوں دی ادہ رات آئی نیس ہونی
 ہووے سو بنیا تیرے دَر توں نہ دُوری
 رہوے تیرے تداں دی ہر دم حضوری
 تیرے دَر دامن گتا ایہ تیرا ظہوری
 کہ دَر دَر دی میستھوں گدا لئی نیس ہونی

دل ترفند امینے دے دربار واسطے
 اکھیاں دے بوجے کھولے نیں سرکار واسطے
 دونویں جہان سید ابرار واسطے!
 سب کچھ بسنایا یار نے اک یار واسطے
 عرشی وی جان نثار نہیں اُسن میثال دے
 فرشی بند اتجستی انوار واسطے!
 سایہ سی نور داتے رہیا نوریوں دے کول
 کلی دی چھاں بسائی گنہگار واسطے!
 سختی اجل دی نیں ایہ مے رون ایو
 دم رک گیا اخیر تے دیدار واسطے!
 میرا تم ظہوری میری گفت گوتم
 سب کچھ شنائے حسد مختار واسطے

چلیے مدینے سائے چھڈ گھر بار دیئے
 روضے دی جالی اتوں تن من وار دیئے
 چنگا بے نصیب ہوئے حسنیٰ رہنمائی ہووے
 اودھروں بندھے اکھاں جھڑی لائی، ہووے
 خاک راہ مدینے والی سوجھ پائی ہووے
 ہون بے ہزار جاناں اوس ویلے وار دیئے
 گلیاں مدینے دیاں پھریئے فستیراں دانگوں
 روضے اچھے کھڑے رہیئے عاجزاں حقیراں و نچوں
 پے رہیئے بحدے چہ عاصیاں اپیراں وانجوں
 چکے نہ سہ ساری زندگی گزار دیئے
 ہووے بے ظہوری فضل رب العالمین دا
 مل جائے اوتھے کوئی ٹکڑا زمین دا
 روضے توں اوہلے رہ کے حج نہیں جین دا
 بن پروانے، کر زندگی نشار دیئے

ہجر دی مکدی نہیں رات مدینے والے
 پاکرم اپنے دی اک جھات مدینے والے
 یاد چہ تیری جو اکھیاں نیں دگائے اتھرو
 کول اینجو مرے سوغات مدینے والے
 تیرے دربار توں اک پل نہ جدا ہو اں میں
 وس بے ہوون ہر حالات مدینے والے
 چہرہ بس آپ دا اک دار نظر آجائے
 ہون جد آخری لمحات مدینے والے
 میرے مولا دی رضا او سچھا داں کر دی
 جس تے راضی اے تیری ذات مدینے والے
 اک تیرے ناں توں سوا ہو نہ پتے کجھ وی
 ایہہ ظہوری دنیا اے اوقات مدینے والے

جہڑے دل اندر یاد بچناں دی اوس دل نوں چین قرار کیتھے
 اکھاں رو دنیاں نیں زار و زار کیتھے سوہنے نبی داپاک دربار کیتھے
 جنت ادہ جنت نیرکاں بندیاں دی گنہگاراں لئی ایہہ بہشت کھلا
 بھلا اوس فردوس محل کیتھے تے مدینے دے درویدوار کیتھے
 جہڑی دھرتی نکاری سی جگ اندر اوس دھرتی تے رب نونج پایا
 بدل ظلمات دے چھائے ہر پاسے و سے رحمت دیکھ انوار کیتھے
 دشمن آؤندے چل کے چپ قدموں سوہنا چادر لٹھی دچھا پنڈا
 ادہ خلق نے خلقتاں موہ لیاں ادہ فیض دے ہونے شمار کیتھے
 نور بشر دے ایہہ تمام جھگڑے عقل کو لوں تمام نہ ہو سکے
 عشق دیکھیا شب معراج اندر جبرائیل کیتھے تے سرکار کیتھے
 مالک ہوئے لولاک د آپ سوہنا میں مشن ظہور غمخواراں
 پانی قاب تو سین دی جبکہ کھتھے روون لئی حرادی غار کیتھے

کرم تیرے دانہ کوئی ٹھکانہ یا رسول اللہ
 سدا کھلائے رحمت داخزانہ یا رسول اللہ
 برا ایمان این دن حشر دے سکر دادا من
 بنے گاسب دی بخشش دا بہانہ یا رسول اللہ
 تیرے دربار داصقا امیری وی فقیری وی
 تیرے فیضان اسائل زمانہ یا رسول اللہ
 جو تیری یاد وچ پر گزے جیاتی اوہ حقیقت ہے
 بناں تیرے بے جو کجھ وی فسانہ یا رسول اللہ
 جدن پچھن گے اس کے دوشتر قبرے مینوں
 سناواں گے دروداں دا ترانہ یا رسول اللہ
 فدا ہووے ظہوری اوس ویلے ککھری پلنوں
 جدن ہووے بدینے نون رانہ یا رسول اللہ

حاضری

رُزِ ازل توں کہیا بیگ جنہاں کئے ڈھکیاں خلتقاں ساریاں نہیں
 کبے پاک دے سبھناں طواف کیتے جویں جویں آیاں اتھے واریاں نہیں
 حجرِ سودے کیاں نئے بوسے جتھے ہنڈیاں بہت دُشواریاں نہیں
 اپ زمزم نوں جدوں سی ڈیک لائی ہوئیاں ختم سبھے پھیریاں نہیں
 صفا مرۃ تے دوڑے پئے سائے ایہہ نشانیاں لہم نوں پیاریاں نہیں
 ہو یا حج میدان عرفات اندر آہ وزاریاں تے اشکباریاں نہیں
 شامِ عشاءِ مرفہ مقام آکھے دو نویں کھٹیاں نمازاں گزاریاں نہیں
 کیتی آن قربانی منی اندر تے شیطاناں نوں کنسکراں باریاں نہیں
 کئے جا کے وداع طواف کیٹا گیاں حجِ دیانِ مہ داریاں نہیں
 غارِ ادمی دیدِ قربان جائیے جتھے آتاں رَب اُتاریاں نہیں!
 غارِ ثور تے جانڈے نصیب لے او تے منزل لاٹ اڈیاں بھاریاں نہیں
 او تھے جائیے ظہوسی تے پتہ لگدا کوں یا زنجاندہ یاریاں نہیں!

حضورِ

کتے حاضری دے دن ہوئے پورے ہن مدینے دے وٹے تیاریاں نیں
 نبی پاک دے شہزوں جان پیاں بختاں والیاں موٹراں لاریاں نیں
 جنگِ بر میدان دی دید ہوئی فوجاں کفر دیاں رچتھے ہاریاں نیں
 پہلی فتحِ اسلام نوں ہوئی ایستھے ہویاں دشمنان اہدیاں خواریاں نیں
 ایستھوں رٹے محبوب دی یاد لے کے جدھے واسطے رونقاں ساریاں نیں
 دلاں چہ طرفان نیں سدھراں دے پلکاں ہنجواں نال شنکاریاں نیں
 رخصتے پاک دی جھلک جاں نظر آئی اکھاں ہون پیاں صدقے واریاں نیں
 جاسی لبان تے جو یاد دوسرے کھٹیاں رحمتاں والیاں باریاں نیں
 ہوئے جالیاں دے جدوں ان نیڑے گلاں بھل گیاں او تھے سایاں نیں
 سینے لا کے جالیاں نال رٹے اکھاں ویج کے رخصتے نوں ٹھاریاں نیں!
 منظر کیہ اے ظہور سی ہس کیہ دساں اکھاں او تھے حیران و چاریاں نیں
 دن اوہ ہٹے او تھے ننگدے نیں اتاں اوہ جو او تھے گذاریاں نیں

حضورِ

اوتھے دل بس انجوائی چاہوند اسی مسجدِ نبویؐ کے درِ دیوار چھاں !
 نوری جالیاں اکھاں کے ناں لاواں روضے پاک دے پاک انوار چھاں
 جھکد اُجھکد استوناں کے کول جاواں سینے لاسبے نئے سینہ ٹھار چھاں
 لواں ممبرِ محرابے خوب بوسے جذبہ پیار داکر کے نثار چھاں
 کیاری جنتِ دی کہا حضورؐ جس نون اوہ شکرانے دے نفل گزار چھاں
 نت صفت چھو ترے کول جا کے سچے عاشقاں دی یادگار چھاں
 چھاں کنکراں مسجدِ صحن دیاں جا کہو تراں دی بیٹھی ڈار چھاں
 چھاں راہواں تے سوہنا محبوبِ رُیا اوہناں راہواں اکر دو غبار چھاں
 لکھ گلیاں کے چھدار ہواں اوتھے پھر کے شہر دے کو پے بازار چھاں
 چھاں پیردینے دے کتیاں کے اک دار چھاں لکھ دار چھاں
 نسبت جدی حضورؐ کے ناں ہووے شکر رُب داکر کے ہزار چھاں
 جہان نام ظہورِ سی محبوبِ بے نون کیوں نہ اوس نون میں مار چھاں

نہ نیر و گایاں بن دی لے نہ درد سنایاں بن دی لے
 اللہ دیا سوہنیا مجھو با گل تیرے بسنایاں بن دی لے
 محشر وچ سائے رورو کے مجھو پ خدانوں اکھن گے
 آج بگڑی قسمت ریاں دی کڑے آیاں بن دی لے
 طیبے سفر دیاں ایساں نوں بھل جان نشائے دنیا دے
 اکھیاں دی عیستے روضہ دیدار کرایاں بن دی لے
 شبیر دے خون نے کربل دی مٹی نوں ایسہ فرمایا سی
 حق سچ دی عزت بھدے وچ اج سیس کٹایاں بن دی لے
 اس رنگ برنگی دنیا تے کدھرے نہ ہو رنظر آدے
 جھڑی رونق کھلی والے دے دے باتے جلیاں بن دی لے
 جس دین دا ظہوی وینچ لیا دیا محمد عربی دا
 دل وچ تصویر مدینے دی ہن نعت سنایاں بن دی لے

ہر پاسے رحمت و سدی لے ہتھ بچہ کے بہاراں کھلیاں نہیں
 سائے جگتوں میں سوہنایں سوہنے دیاں سوہنیاں کھلیاں نہیں
 ہر اک دی زبان تے صلے علی سرکار دادا در سبحان اللہ
 اس درتوں فیض اٹھائے نہیں کُل نبیاں تے کل دیاں نہیں
 ہوئی دُونی مہک فضاواں دی پئی قسمت جاگ ہواواں دی
 انج لگدا لے دھوڑ مدینے دی جویں سُر چپالمی کھیاں نہیں
 پئی آکھے دھر کن سینے دی چم داروہ خاک مدینے دی!
 اس کرماں والی دھرتی تے لایاں سرکار نے تیاں تیں
 نیت دا بیڑا پار ہوئے بھانویں دکھ درد ہزار ہو سکے
 جدوں کسی والا یاد آیا میسر سر توں بلاواں ٹلیاں نہیں
 کوئی رو کو یار ظہوری نوں دعوائے نہ کرے محبت دا
 اس دیکھے پیڑے مچ پے کے بھسل جانیاں بھلیاں بھلیاں نہیں

سب عیسیٰ فرشتی رات دنے پڑھدے رہتہ صلواتاں نہیں
 چھتے روضہ میرے آقا دا اس شہریاں کیا باتاں نہیں
 بدوں جالی دے نیڑے ہو کے کچھ عرضاں کرینے۔ دروہے
 اس ویلے کرماں دالے توں لکھتے دن تہ راتاں نہیں
 ہر دکھ مدینے بھل جاندا او تھے ہنجاں اپے مل جاندا
 سرکار مدینہ دے وٹوں ایہ امتہ نوں سوغاتاں نہیں
 پتے چار چو فیڑے جالیاں دے جھڑے ہر وقت سوا لیاں دے
 ہر اک جھولی دے وچہ پٹیاں اوہے فضل دیاں خیراتاں نہیں
 اک پل جو مدینے رہندالے اوہنوں آخر کھنا پسندالے
 ایستے نور دیاں برساتاں نہیں اس شہریاں کیا باتاں نہیں
 کیہہ حاضرئی اکوئی حال کھوے او تھے کچھ نہ ظہوری یاد رہوے
 روضے دے آگے ہتھ بنھ کے چپ کھڑیاں قلم داتاں نہیں

اکیاں دے زیر جہائی وچہ دن رات وگائے جانڈے نیں
 خوش بختاں نوں مجڑباں دے دیدار کرائے جانڈے نیں
 اک وار فرشتے روحنے تے جو آوندے فیر نہ آوندے نیں
 سرکار دے اُمتی نے جہڑے مڑمڑ کے بلائے جانڈے نیں
 کعبے داد وارا کیہہ آکھاں روحنے دا نطن را کیہہ آکھاں
 ایچھے درد سنائے جانڈے نیں او تھے درد و نڈائے جانڈے نیں
 اک جھک پئی جدیوُصت دی بہتھ کٹے عورتاں مصر دیاں
 بن ڈھیاں ابدے نام اُتوں کئی سیس کٹائے جانڈے نیں
 کئی جاگدیاں دی عس گئی رکھ رکھ کے اڈیکان یار دیاں
 سفنے وچہ آکے کیاں دے سٹے لیکھ جگائے جانڈے نیں
 ایہہ عشق ظہور سی کئی واری مرنے توں پہلاں ماردا آکے
 دکھ سہہ کے وی مجڑباں دے سونا زائٹھئے جانڈے نیں

یاد و چہ روندیاں نہیں اکھیاں نکائیاں
 سد کو مدینے آقا کرو مہربانیاں
 ساری کائنات دا خہینہ مل گیا اے۔ اللہ دی سو نہہ جہناں نوں میں مل گیا اے
 جا لیاں دیکھ کے ہبہ کے دل جہاں بانیاں۔ سد کو مدینے....
 سائے جگ نالوں او فضاواں ای نہ ایلا۔ دسدیاں صدوں سونے روضے دیان جالیاں
 شالا کدے پھیر آون تاناں اوہ سہانیاں۔ سد کو مدینے....
 درے سوا لیاں ڈی جھولی خیر پاونان۔ عاجزاں غریباں تائیں سینے نال لاونان
 اینجوں پالاں دیاں عاداتاں پرائیاں۔ سد کو مدینے....
 غیراں اگھے کدی دکھ اپنا نہ پھول دے۔ چپ چپ ہسند منہوں اُچاویں بول دے
 آقا دے غلاماں دیاں اینجی نہیں نائیاں۔ سد کو مدینے....
 ساڈا تے ظہور می اینجی دین تے ایمان ایں۔ پیار کی دالے دے عبادتاں دی جان ایں
 پیار بناں سبھے گلّاں قصے تے کہانیاں۔ سد کو مدینے....

راہیا سو بنیا مدینے وچ جاکے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 سو بنے روضے اچھے سرنوں جھکا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 گھڑی حاضری دی جس ویلے آئے گی سو نہد رب دی خدائی مل جاوگی
 او تھے سنجواں دے پار بنا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 دس پین حے نظا کے تینوں نوردے، پیر جس ویلے ہو دیر کا حضور دے
 جالی چم کے سینے دے نال لاکھ تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 او بناں پتھراں توں لوکی جنہ دے جنہاں چم کے پیر سرکار دے
 او بناں پتھراں دے پیریں بہتھ لاکے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 جاکے دیکھیں اُہدی مٹی خوش نصیب نوں جنہ لوریاں یاں سی صبیوں
 متھے اُتے اوس مٹی نوں سجا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
 مکھ چین اوہ ظہوسی ساڈی جان دا روضہ رب کے حبیب عالی شان ا
 ابدی چچا نوین دکھ اپنا سنا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں

جتوں جگ شنائی لیسندے جتھے فجر تمام نہ ہوندی کے
 چلو چلئے یار دینے نون او تھے کدی وی شام نہ ہوندی کے
 کر عمل حضور دئے محکاں تے جھکٹ جا سرکار دے قدماں تے
 کس کم اوہ گولی آقا دی جہڑی دلوں غلام نہ ہوندی کے
 جہاں تن من و اریاں سو بنے توں مر کے دی سداؤ زندہ نہیں
 اوہ جان سدا بے جان رہو جہڑی یار بے نام نہ ہوندی کے
 مل اوس داکتے نہ کوئی اے۔ جنہوں یار دے گھر نہ ڈھونڈی کے
 بھانویں شکل دی سوہنی ہوندی کے بھانویں عقل دی مخلص نہ ہوندی کے
 گستاخ جہڑے مجھو یاں دے او نہاں توں کنار اچنگا کے
 ایسے بندیاں نال ساڈی تے کدی دُعا سلام نہ ہوندی کے
 جدوں دنیا والے سوں جانڈے او دوں اللہ والے جاگدے نہیں
 بندگی ایہہ ظہوری ایسی کے جہڑی برسرِ عام نہ ہوندی کے

کملی والے دے راہواں توں قربان نیس سوہنا جدہروں گیا دین چڑھوندا گیا
 ابدے سُبے نوں بنیاں تے ننا ای سی اوہ تے پتھراں نوں کلمہ پڑھوندا گیا
 حُسن سوہنے اچمکاں پیا ماردا، روپ دکھ اے بنیاں دکر دردا
 اوہنوں ڈرنہ رہیا حشر دی ناردا، جھڑانیڑے محسُدا آوندا گیا
 آئے عم لے کے مسرور ہوندا گئے، اپنے بیگانے منظور ہوندا گئے
 درد دکھیاں دسب دُور ہوندا گئے، کملی والا جدوں سُکراؤندا گیا
 اک حقیقت دی پہچان بن دگئے، آئے کافر مسلمان بن دگئے
 وگڑے مڈھاں دکانسان بن دگئے، سوہنا ڈگیاں نوں پھر کے اٹھاؤندا گیا
 لادوار دگیاں نوں آرام آگیا، بن کے رحمت محمد دا نام آگیا
 جو وی فتہاں چہ بن کے غلام آگیا، آقا سبحناں دی گہڑی بناؤندا گیا
 سفر پیارا مدینے دے ول جان دا، رتبہ سوہنا محمد دے مہمان دا
 ساتھ ملیا ظہور سی ثنا خوان دا، سائے اہ نقاں پڑھ پڑھناؤندا گیا

ہا دیا تا جس د ا ر مدینے دیا سو بسنا کوئی نہ تیرے جیسا دیکھیا
 جنہاں اک ا ر تیری جھک دیکھ لسی اد بساں پھر نہ کوئی دوسرا دیکھیا
 سچے رب دی کرانی اے پہچان توں وحشاں نوں بنایا لے انسان توں
 رب افرمان توں ساڈا ایمان توں دیکھ کے تینوں بنیاں خدا دیکھیا
 جلوہ گاہ نبی اُم ہانی دا گھر جتھوں ہو یا شروع اک انوکھا سفر
 نور نوں رب نے دیا مقام بشر آپ جبریل سدہ تے جا دیکھیا
 حوصلے ماٹیاں دکو دھائے پیا عاجزی تگڑیاں نوں کھاد پیا
 زیر غاراں چہنہ کے دکھاو پیا جنہوں عشاں تے رب نے بلا دیکھیا
 دل نوں موہ لین د اے نظر اے برے جلو دنیا دیو چپے پیرے پیرے برے

پر ظہور آئی نوں بھل گئے ایہ سار برے
 جہڑے دن ادر مصطفیٰ دیکھیا

او کنہاراں دے بلہاں تے جردوں نام حضور آجاندا کے
 بخش دے بوجے کھل جاندا کے رحمت نون مرور آجاندا کے
 سرکار دی محفل وچ ہڑا آوندا اے خالی نیس مڑدا
 بھلیاں نون وی کھلی والے اچیتا تے ضرور آجاندا کے
 مجبور خدا دی نسبت دی تاثیر زالی دیکھی کے
 بندیاں نون اکھیاں بند کر کے دیکھن اشور آجاندا کے
 دنیا دی محبت دسکے لشکارے اوہنوں بھل جاندا کے
 جدے دل وچ مدنی ہابی دی الفت دا نور آجاندا کے
 دنیا دا نظارا کوئی وی چنگا نیس لگے اکھیاں نون
 جدوں عاشق کھلی والے دے رخصت تون مرور آجاندا کے
 نیویں نون ظہوری پھل لگے اسچ اکھیاں بے بنیاں نیں
 اوہ مٹن ہمیشہ تے جاندا کے جہاں نون غور آجاندا کے

نیس بھل دا مدینے دانظن ارا یار سول اللہ
 سداوسدا رہوے تیرا دوارا یار سول اللہ
 دیکبر توں لے کے روت اطرے پوتے تک
 ایہہ چانن تیرا لے سائے داسارا یار سول اللہ
 اسادی آبروی توں ساڈا مان دی توں ایں
 تری رحمت غلامان اسہارا یار سول اللہ
 دہاڑے حشر دے سب نوں خدائے بنخنے کا اس دیے
 جدوں ہو جائے گا تیرا اشارا یار سول اللہ
 فرشتے ، اولیاء جن و بشر ، شاہ و گدا سب
 ترے دربار توں ہوندا گزارا یار سول اللہ
 جدوں انان ترا آیا ظہوری دے لبان اُتے
 چمک آٹھیا مشردا ستارا یار سول اللہ

بڑی خوشبو توں سب ممکن فضاواں یا رسول اللہ
 ترے دم نال نہیں ٹھنڈیاں ہواواں یا رسول اللہ
 میں کچھ وی نہیں جے تیرے نال میری کوئی نسبت نہ
 میں سمجھتا ہوں جے میں تیرا سداواں یا رسول اللہ
 جہناں میں تیراں متداں نوں سینے نال لایا کے
 نصیباں وایاں ہویاں اوہ تھاواں یا رسول اللہ
 مدینے آسکے ایجو رات دن میری عبادت کے
 تیرے روضے توں اکھیاں ہٹاواں یا رسول اللہ
 اہل دے آون توں پہلاں جے تیری دید ہو جائے
 میں ایسی موت توں قربان جاواں یا رسول اللہ
 کوہیں سوز آشنا تحریر ہو جائے ظہوری دی
 قلم جامی دا میں کستوں یا رسول اللہ

اک نویں حیاتی مدی اے بول ایسے عسربنی ڈھول دکنیں
 انسان تے رہ گئے اک پاسے پتھر وی سُن کے بول دکنیں
 جہاں من لیا منظور ہوئے - معرور ہوئے جو دُور ہوئے
 کئی دُوروں آجھر پُور ہوئے - کئی خالی رہ گئے کول دکنیں
 ہوئے سوکھے ساغلاماں دے - آئے نموس خاصاں عاماں دے
 نغمات دُور دسلا ماں دے - پئے کناں وچہ رس گھول دکنیں
 کئی شربت وصل دا پین پئے - کئی ناں لے لے کے جین پئے
 کئی سوبل ٹوک حسین پئے - اہد کراہ وچہ جاناں دکنیں
 بن جھٹے سیس نواون گے - اوہ رازِ حقیقت پاون گے
 عقلاں والے پھپتاون گے - جہڑے علم حضور دا تول دکنیں
 جگ مگتا سا راندنی دا - رہو کورادوارا مدنی دا
 جہاں لبھیا ستا راندنی دا - اوہ کدوں ظہوری ڈول دکنیں

میری عزت ترے نام دے سہاے یارسول اللہ
 میری کشتی نون می لاؤ کسارے یارسول اللہ
 ترے درتے میں سر رکھیاتے دل می ایہہ تمنا ایس
 نہ ہن مینوں کوئی آواز مائے یارسول اللہ
 قسم ربّ دی حیاتی میری دا ایجو امی سرمایہ
 ترے درتے میں دن جھنگڑا گنڈارے یارسول اللہ
 کدی دیدار دے کے ایناں نون وی شاد کر دیو
 ایہہ روندے نین نے کر ماں دے مائے یارسول اللہ
 خدا دادا فصل اس خوش بخت نون بیگ کنداے
 جھراک واروی دل تھیں پلکارے یارسول اللہ
 ترے پروانیاں دی کون گنتی کر کے آقا!
 ظہوری جھے کئی پھر دے وچاے یارسول اللہ

اکھیاں دکھ بوجھ کھٹے نیں دل سیج وچھا کے بیٹھا اے
 ہر کوئی وچہ اڈ بجاں دکھ گھر بار سکا کے بیٹھا اے
 سرکار دا رتبہ جان دیاں - استاں بولن قرآن دیاں
 رَبِّ قَسَم اٹھا دے اس تھاں دیا جتھے سوہنا سکے بیٹھا اے
 رحمت دا غرینہ بنیا ایں - نیرب توں مینہ بنیا ایں
 مجبُوب غصہ ادا پس دن توں اوتھے ڈیرے لاکے بیٹھا اے
 کیہہ خبر ہوئے انساناں نوں - رَبِّ جانے اہدیاں شانان نوں
 چھتے وقت ماں وچہ جبریل ایں خود سیس نوا کے بیٹھا اے
 دن دکھ گئے راتاں دکھ گئیاں - زندگی دیاں نبضان دکھ گئیاں
 کیہہ ویلا سی جس دیلے اوہ - عرشاں تے جا کے بیٹھا اے
 ہر وقت کرے اتھادی شنا - چنگا اے بخت ظہور می دا
 مجبُوب مینے والے دی - ہڑانت سنا کے بیٹھا اے

اوہناں دا عشق سلامت لے مقبول اوہناں دیاں باتاں نہیں
 کئی والے دی یاد اندر جہناں دیاں لنگھ دیاں باتاں نہیں
 سُرکار دی محفل کیا کہنے جس ویلے آپ دا ذکر چھڑے
 پئی گونج درود سلاماں دی ایسہ نور دیاں سوغاتاں نہیں
 محبوب دی محفل تے زل کے بدلاں میں آن صلاح کیتی
 چلو ہو راکیرے چل د سینے ایستھے ہنجاں دیاں برساتاں نہیں
 زلف و رخسار دا ذکر کرے کھڑا سرکار دا ذکر کرے
 ایستھے بڑیاں بڑیاں لکھاریاں نہیں بھن چھڈیاں مست دواتاں نہیں
 نہ چھڑے کے چپ کیتے نوں کولوں دی لنگھ جا چپ کرے
 ایساں دیاں دکھریاں رسماں نہیں ایساں دیاں دکھریاں داتاں نہیں
 ریکتہ پھنچنا ایس یا زہورے نوں دوسرے فی گل مُکا دیواں !
 اوہ اتناک لینا لکھ عیداں نہیں بل سپینا لکھ شہرتاں نہیں

رحمتاں دا تاج پا کے رُتبے ودھا کے
 گھٹیا حبیب سوہنا رب نے سجا کے
 رستیاں سلامی دتی آمنے لال نوں
 چکيا حلیمہ جدوں سینے نال لا کے
 بڑے مغرورتے قبیلیاں دے چودھری
 نیویں ہو کے بہر گئے حضور کول آ کے
 کویں دعوے کراں اوس رُدی غلامی دا
 جھتے جبریل آوے سر نوں جھکا کے
 ہنواں دے موتیاں نوں اکھاں تے سجا کے
 رانج دیو حاضری مدینے دچہر جا کے
 ماڑے تے نکمے جھے نظوری نوں نوازیہ
 دار - دار سوہنے کول اپنے بلا کے

راضی جنہاں گنہگار اں تے حضور ہو گئے
 معاف اللہ و لوں اونہاں دے قصور ہو گئے
 سو دکھ بے نیکیاں ہزار کیتیاں
 پتھر پین تے دعاواں سرکار کیتیاں
 ویری ڈگ پتے پیریں منظور ہو گئے
 ساری دُنیا توں وکھر انظارا ویکھ دے
 جہڑے جا کے نبی پاک دادوارا ویکھ دے
 جدوں دیکھیا بدینہ دکھ دُور ہو گئے
 ساہ ~~تے~~ تہنگ حالی تیک رکھی اے
 ایناں اکھیاں ویداردی اڈیک رکھی اے
 بھاگاں والیاں دے نام منظور ہو گئے
 راضی جنہاں گنہگار اں تے حضور ہو گئے

طہ دی شان والیا
عرشاں تے جان والیا

اچالے مصتام تیرا	کیڈا سوہنا نام تیرا
آستتاں سُنناں دِلیا	سُچالے کلام تیرا
ہنڈے صُبح شام تیرے	تند کرے نے عام تیرے
بکریاں چہران والیا	بادشاہ غلام تیرے
رَب دِی سلام گھنے	شان تیری بے بے
چادران دھچان دِلیا	ویریاں دے پیراں تھنے
غماں دِیاں ماریاں نوں	سد بے سہاریاں نوں
سینے نال لان دِلیا	ماڑیاں چپاریاں نوں
دُور میری دُوری ہوئی	دل دی آس ٹوپی ہوئی

حاضری ظہوی ہوئی

روضے تے بلان دِلیا!

جس دل وچہ حُب نبی دی نیس اوہدی بولی وچ تاثیر نیس
 جنہوں درد دی دولت مل گئی اے ودھ اوس توں کوئی امیر نیس
 کیہہ دساں شان اس سینے دی جسک اندر یاد مدینے دی
 سونہر رب دی دونہاں جہاناں وچہ کوئی ایہہ جیہی صاحبِ نہیں
 اللہ دے بندیاں دی مرضی اللہ پوری کر دیندا اے
 قادر دی مرضی توں ودھ کے کوئی دکھری شے تفتیر نیس
 ایستھے کم ناپس تاو دیاں دا اس ٹٹیا بھار دیاں دا
 جتھے عشق ہے جج اپسلاں دا او تھے عقلاں دی تفتیر نیس
 پڑھ پہلا سبق عقیدت دا بے لبھنا ایس راہ حقیقت دا
 کیہہ فائدہ شان و شوکت دا بے چٹکی ہوئی اخیر نیس
 مل جائے گدائی اس دردی جہدی تاہنگ فرشتے رکھدے نیس
 اوس رب توں ظہوری کیہہ لینا جو یار دے درد فقیر نیس

انوار دایمہ وسد اپیا چار چو فیرے تے
 اُمت دیاں عیساں سخر کارے ڈیرے تے
 محبوب دی دید لسی اکھیاں دی خوشی دیکھو
 ہنجاں اچسراغاں ایں پلکاں دے نبیر کتے
 سونہر رت دی زمانے دے رس جان دا غم کوئی نہ
 راضی اے جدوں تیکر میرا مرشد میرے تے
 میخواراں نوں کافی اے تک لینا ای ساقی دا
 ساغر دی ضرورت نہیں جے اوہ اکھیاں نہ پھیر کتے
 مے پینی تے مگ جانا ڈگ جانا تے اٹھ پیناں
 مے نوشی دا سہرا لے میخوار دے جیرے تے
 اوداں اظہوی توں محبوب ایں مستان
 رحمت دنی نگاہ پائی جسدوں یار نے تیر کتے

جس راہ توں سوہنیا لنگھ جاویں اوہی خاک اٹھا کے چم لیناں
 جد بھر ساوے ناں تیرا اکھیاں نوں لا کے چم لیناں
 اک دن اوہ وی دن آوے گا جد درتے یار بولاوے گا
 رکھ رکھ کے تصور روضے دا اک نقشہ بنا کے چم لیناں
 زاہد جے پچھلے دس تیرے مجھو ب دا چہرہ کیسا اے
 بیس ہورتے کجھ نیس کہہ سکدا فٹراں اٹھا کے چم لیناں
 ہتھ مرشد دے ہتھ تیرے نیس رت آکھے ایہ ہتھ میرے نیس
 ایسے لئی مرشد کاہل دے ہتھاں نوں جا کے چم لیناں
 مرشد توں تیرا درہلا اس درتوں رت دا گھر ملدا
 بیس ایسے خاطر ولیاں دی چوکھٹ نوں جا کے چم لیناں
 میرا مان ظہوری سوہنے تے بیس کوہجا کیہہ تعریف کراں
 جو قلم لکھے ناں سوہنے دا اوہ قلم اٹھا کے چم لیناں

دن یار دیاں گھیاں اساں ساری خدائی کیہہ کرنی
 محشر وچ ساڈی بن جاوے نہیادی بنائی کیہہ کرنی
 ایس چپ چپ دکھڑے سنے آں نہی بانوں کجھ نہیں کننے آں
 ناں یار دایسندے رہنے آں اس حال دانی کیہہ کرنی
 جس دن دیاں اکھیاں لانیٹھے اکھیاں دا چپین گوانیٹھے
 دلدارے درتے آبیٹھے اس ہوں کائی کیہہ کرنی
 جہڑا عشق دے وچ ہر برباد ہووے دراصل اوہو آباد ہووے
 جس دل وچ پنیا ردی یاد ہووے اوہنے پریت پائی کیہہ کرنی
 نیت نے پار سنگھانا ایس عملاں نے ساتھ نبھانا ایس
 جے اندرون میل نہ جانا ایس باہر دی صفائی کیہہ کرنی
 کج پال دے نال نیوں لائیے ہر دکھ تے مصیبت گل پائیے
 اک دردے ظہوسی ہو جائیے درد دی گدائی کیہہ کرنی

نہ مال اولاد و صدقہ نہ کار بار د اصدقہ
 اسیں تے تھانے اسیں یار د اصدقہ
 خُدا رازق اے اللہ و ایساں ایہ عقیدہ
 خُدا دیند اے پرنید لے اپنے یار د اصدقہ
 لڑی چوں ٹٹکے دانہ ہمیشہ خاک و چوڑدا
 لڑی بلدی اے اللہ و ایساں پیار د اصدقہ
 مدینے والیا! محفل چوں حسالی کوئی نہ جاو
 بھریں جھولی ساڈی اپنے یار غار د اصدقہ
 بجائے ناز اپنے نقش بندی ہون تے مینوں
 ایہہ بلیا سلسلہ مینوں نبی دے یار د اصدقہ
 ظہوری دی وی ہوئے دترے تے حاضری آقا
 ترے دربار تے آواں تے دربار د اصدقہ

بھٹے بوہے دینخ کے تیرے دوائے آگئے
سُن غماں دیا محرماں درداں دکارے آگئے

بن ترے کھڑا سنے گا درد منداں دی صدا
لے کے جھولی وچ غماں ابھارے آگئے

ترنیں سکدے ساں چھلاں پندیاں مجبوساں
توں نظر پائی اسیں ڈبے کنارے آگئے

لڑکھڑاندے ڈگدے ڈھینڈے سنبھلے اٹھدے
ایس منزل تک اسیں تیرے سہارے آگئے

جنہاں می ساقی دی نظروں دھلدی چپی لسی
اونہاں خوش بختاں نوں کو ترے ہلائے آگئے

ایہ ہے میرے دوستو مرشد کدماں دی طفیل
سُن لیا جنہاں ظہوری نوں نطنارے آگئے

دل یار داند رانہ نے یار دے کول آئے
 مجبُوب دی مرضی اے گل لائے یا سدرائے
 جنت دی نیس خواہش مولا ایسہ تمنا ایس
 مجبُوبے قدماں تے مری جان نکل جائے
 کون ایساں نوں سمجھوے کہن اپنے جیہا اوہنوں
 جدی کالیاں زلفاں دی رُب آپ قسم کھائے
 راہ یار د آئکنا ایس اس اوہ توں نہ ہٹنا ایس
 راہ وچہ اڈیکان جھے اوہ آئے یا نہ آئے
 نال اپنے اڑائے جا میرے اتھرو ہوائے نی
 مجبُوب نوں رو اسکھیس ہُن ہو نہ ترسائے
 جتن چہ مزہ آئے سہ کار جے فرماون
 لے او سٹھوسی نوں اک نعت سنا جائے

جہاں فقیراں دے کج پال پیسہ ہوندے نیں!
 غریب ہو کے وی سب توں امیر ہونے نہیں
 اوہ دو جہان دے دکھڑے توں ہو گئے آزاد
 کسے دی زلف دے جہڑے اسیر ہونے نہیں
 فرشتے اوہاں دی قسمت تے رشک کر دے نیں
 مدینے والے دے جہڑے فقیر ہونے نہیں
 نہ قید عشق دے لئی کوئی حسنِ یوسف دی
 دلاں دے واسطے جھجھ، ہورتی ہونے نہیں
 بنا کے پسوں تے گھلیا اخیر کر چھڈی
 کرم دے فیصلے سب توں اخیر ہوندے نیں
 ظہوری دیکھ کے نوں حقیر سمجھیں نہ
 حقیر ہو کے وی کئی بے نظیر ہونے نہیں

بھانویں کول بھانویں ڈور ہٹا اسان درتے اونڈیاں رہنا ایں
 تیرے ست ماں دے وچہ رورو کے ڈکھ درد سناؤندیں رہنا ایں
 نیس دُنیا دی پرواہ سانون، غم خوار دے ناں دی چاہ سانون
 اسان یار دے نماں نوں چم چم کے اکھیاں نال لاؤندیں رہنا ایں
 ایمان اساڈا کہند اے ایس حشر نوں بختے جاواں گے
 اسان یاد مدینے والے دی سینے نال لاؤندیں رہنا ایں
 جس درتے حنا کی نوری دی سب جھکدے آکے رات دے
 اس چوکھٹ تے سر رکھ اپناقتدیر بناؤندیں رہنا ایں
 ہوندا جے بھروسہ آقاتے ایہ ساری خدائی مل جاندی
 جس سوہنے نوں آزماؤنا ایں اوہنے پھپھاؤندیں رہنا ایں
 جد تیکر دم وچ دم ساڈا ایہ یار ظہوری کم ساڈا
 سوہنے دی سوہنی محفل وچ تعریف سناؤندیں رہنا ایں

کچھ نہیں درکار سائوں سامنے یار ہووے
 بھانویں عسّم ہون ہزاراں دسدا غم خوار ہووے
 شوکت تے شان نہ منگاں دولت داماں نہ منگاں
 سازو سامان نہ منگاں، یہیں ہوواں یار ہووے
 توں ساڈا مان ساقی ساڈا امان ساقی
 بیکھے جد جَبان ساقی تیرا دیدار ہووے
 بن دالے تان مَستانہ اکھیاں دابنے نشانہ
 قدماں تے سَنڈرانہ ہنجواں دا ہار ہووے
 گُشن نون اسٹ نہ ماراں منگدائیں باغ بہاں
 مستان دیاں ہون قَطراں تیرا دربار ہووے
 دے دربار ظہوری، جیون مے خوار ظہوری
 بیون مے خوار ظہوری ساقی سُرکار ہووے

توں ایس ساڈا چین تے قرار سوہنیا
 تیرے نال وس دی ہس سوہنیا
 تاریاں دے نال سوہنی سچھی ہونی رات نوں
 اک رات کیہہ اے ایس ساری کائنات نوں

تیرے فتہاں توں دیاں وار سوہنیا
 تیرا ای خیال سائے دکھاں نوں بھلا گیا

اکھ دا اشارہ میری زندگی بنا گیا
 جیوے تیری اکھ دا خم سوار سوہنیا
 اک پلے اتھرتے اک پلے ہاداں نیں

میری جھولی وچتے خطاواں ای خطاواں نیں
 توں ایس دسنا ایں عنم خوار سوہنیا!

دسدا رہویں توں ساڈے دلاں دیا جانیاں
 کسندیاں ظہوری دیاں اکھیاں نماںیاں
 ایجو ساڈے دل دی پکار سوہنیا

جس منگیا درد مجت دا اُس فیرد ویکہ کرنی ایس
 بیمار بدینے والے دا ہووے تے شفا کیہہ کرنی ایس
 ہر شے سرکار دا صدقے، سوہنے دربار دا صدقے
 منج اللہ توں درسوہنے دا توں ہووے کیہہ کرنی ایس
 خوش بخت اوہ ٹھنڈک سی۔ ی جنہوں نسبت ملی بدینے دی
 جدھے وچہ سرکار دی مہک نہیں اوہ ٹھنڈی ہو کیہہ کرنی ایس
 ناں ہووے بناں تے سوہنے دا میں موت نوں اُٹھ کے آپٹاں
 اللہ نہ کرے اوہدی یاد پساں آوے جے قضا کیہہ کرنی ایس
 جے دل دے وچہ گداز نہیں، سچ اکھاں فیرنا نہیں
 جے قلب نہ سر و مال جھکے ایویں رسم ادا کیہہ کرنی ایس
 جے کامل ہتھ مہاراں میں متا بو وچہ سوچ وچاراں نہیں
 نسبت جے ظہوری حاصل نہیں اوہنے صفت و ثنا کیہہ کرنی ایس

جدوں عشقِ حقیقی لگ جاوے فیر توڑ نبھاؤنا پیندا اے
 ساری دُنیا نوں چھڈ کے تے مولد او پیندا اے
 ہر کوئی انج تے پڑھدا اے قرآن پائے رات دینے
 اک ایسی منزل آؤندی اے نیزے تے سناؤنا پیندا اے
 لکھاں قربانی دینے نے رُب ارضی ہو جائے ساڈے تے
 کدی رُب فوں راضی کرن لئی بچیاں نوں کھاؤنا پیندا اے
 کدی ایہہ ویلا دی اوند اے اس راہ دے سچے عاشق تے
 جدوں یار کسے دارس جاوے سچ سچ کے سناؤنا پیندا اے
 خود خالق دسیا خلقت نوں انج لاکے توڑ نبھائی دی
 جدوں ہجر ساڈے سوہنے نوں عرشاں تے بلاؤنا پیندا اے
 میں اینویں ظہوری بولدانیس ہراگے دکھڑا پھولدانیس
 کوئی دل داحسرم بل جاوے مرد دسناؤنا پیندا اے

دلدار جے راضی ہو جائے دُنیا نون منساؤن دی لوڑ نیس ؛
 دکھ یار نون دُسننا کافی اے غیراں نون سناؤن دی لوڑ نیس ؛
 دکھ یار دادا رُو درداں دا ، جُوں جُوں ودھاتے سکھ بلدا
 جد یار دے عنم دازنم لگے ، فیر ہر مسم لاؤن دی لوڑ نیس
 جند نیکلے یار دے متداں وچہ ، ایمان مکمل ہو جائے
 جنہوں ہتھیں مرشد ٹور دیوے ، اوہنوں اوجھاؤن دی لوڑ نیس
 زاہد کبہہ متاں دینا ایں ہست ماری تیری عھتلاں نے
 جس تکیاں اکھیاں یار دیاں اوہنوں سبق پڑھاؤن دی لوڑ نیس
 بیڑے ہوئے یا دُور ہوئے آت دی نطن منظر ہوو
 جیہڑا مر جائے یار دے متداں وچہ محشر نون اٹھاؤن دی لوڑ نیس
 ناں لکے کے ظہوری سوہنے دا ہر مشکل حل ہو جائدی اے
 اک ناں دا وظیفہ چھڈ کے تے ، کوئی سبق پکاؤن دی لوڑ نیس

دلاں دے ہو گئے سو دے تے دیدار دی خاطر
 زمانہ سارا چھڈیا اے اساں اک یار دی خاطر
 کوئی عقبے مغر د وڑے، کوئی دنیا نوں بھدا اے
 اساڈی زندگی یار و بس اک دلدار دی خاطر
 غماں دی جو بڑی چھانویں بیٹھ کے خوشیاں منانے نیں
 ایہہ عاشق بہت کجھ کر دے جمال یار دی خاطر
 کسے پروانے توں ایہہ پھیا سڑ کے تے کیہہ بھدا
 کیا اوہنے اوہ بے سمجھا وصال یار دی خاطر
 سجن دی جت دا کوئی مزا ساڈے توں آچھھے
 اساں تے بازی لائی سی بس اپنی بار دی خاطر
 ظہوی تیرے توں ظاہر ایہہ اپنا تے کجھ دی نہیں
 زباں میری بیاں تیرا، ترے اظہار دی خاطر

جدوں دیکھ لیا کھ سوہنے دا دکھیاں نیں نماز ادا کیتی
 جنہاں پھیر لیا منہ بچناں توں او نہاں پڑھی ہوئی آپ قضائیتی
 دکھ درد سناؤندیاں رہنایاں اساں یار مناؤندیاں ہنایا
 تندی کر آؤندیاں رہنایاں جد تیکر عمر وفا کیتی!
 اک دُر دا جھڑا سوالی اے او ہدی رب کر دا رکھوالی اے
 دُلیاں دی من دا والی اے جس طاقت آپ عطا کیتی
 جدے ساقی بھرے پیالے نیں او ہدی سن لئی کئی والے نیں
 جس دے لئی مُرشد کامل نے خوش ہو کے آپ دُعائیتی
 اکھیاں نے وِتا سبق پڑھا جد دیکھیا چہرہ مُرشد دا
 جنہاں یار توں منگ کے درد لیا او نہاں فیر نہ کوئی دوا کیتی
 جد دُر تے ظہوری اے بیٹھے غم سائے یار بھولا بیٹھے
 یاد آئی تے محض لا بیٹھے رُل بل کے صفت ثنا کیتی

ہر ویلے ہوئے خیر تری سوہنے دی خیر منائی جا
 غم جہڑا راہ و چہرہ مل جاوے بس کس کسینے لائی جا
 ہر ویلے تیرا ہو جاسی ایہ شام سویرا ہو جاسی
 اکھیاں دے دیوے بالی جا ہنواں ڈاٹیل جلائی جا
 جے لگ گئی او لگ لگ پاسے پاراک پاسے جاک پاسے
 جگ نال کسے دے نہیں نہیا توں اپنی توڑ نہجائی جا
 بن مُرشد لکھوں ہولائے مُرشد دے دے مولائے
 جگ جھلائے جگ دلائے انیویں نہ رولا پائی جا
 عملاں د احساب نہ ہوئے گا کوئی وی عذاب ہو جگا
 میری قبر تے ٹھہر کے دلدارا قدمان دی ٹھوکر لائی جا
 منگی جا دعائیں ملن دیاں منظوی کدتی نان ہو دیگی
 سوہنے نوں ظہوری رو کے توں دل دادر منائی جا

واہ ظہوری قصویٰ نہیں کھٹیاں نہیں رُج کے شاہشاں جگت جہان دیاں
 دُبکے سوزگداز چہ لچیاں نہیں نعتاں اس شاہ اس و جان دیاں
 اہدی کے کولون بھانویں نعت سینے عشق تہی ادلاں و چہ جاگ پند آ
 جدوں شمع آوے و بُراہد کرناں پندیاں چمک ایمان دیاں
 اک اک شعر نوں مڑ مڑ کے سنن کے لئی پی محضلاں و چہ فرمائش ہووے
 رچیاں عشق رسول چہین سبھے نعتاں بانی بزمِ حسان دیاں
 نظراں ڈونگھیاں ایسے پھیر کے تے اک صاحبِ نظر ارشاد کیتا
 ایس گلشنِ نعت و چہ پندیاں نہیں کھاں گویاں باغِ رضوان دیاں
 ورتے کچھ مجموعے دے تھل کے تے اک خضرِ صورت صاف آگھ دتا
 سطرانئیں ٹھلاں پتیاں پندیاں نہیں فضل دھڑا دھڑ بھر عرفان دیاں

پیرِ فضل گجراتی

تاثرات

○ جناب ظہوری قصوری کی ذات میں نعمت خوانی اور نعمت گوئی کے جوہر نہایت خوبصورتی اور توازن کے ساتھ جمع ہیں عقیدت اور خلوص کی جو آگ ان کی نعمت خوانی میں حدت اور روشنی پیدا کرتی ہے وہی ان کی نعمت گوئی میں لفظ لفظ کو چمکاتی اور ٹھکانی چلی جاتی ہے ظہوری خوش بخت ہیں کہ قدرت کی طرف سے انہیں یہ دونوں جوہر اتنی فراوانی سے ودیعت ہوئے۔

احمد ندیم قاسمی

○ نوائے ظہوری میں جوش کے ساتھ ہوش اجنبوں کے ساتھ شعور اور عقیدت کے ساتھ بصیرت کی آمیزش نظر آتی ہے پورا کلام خیالات و نظریات کی ناہمواری سے پاک ہے۔

عزیز حاصل پوری

○ پاکستان کے ممتاز نعت گو محمد علی ظہوری کو اظہار بیان پر مکمل قدرت حاصل
-۴-

اختر سیدی

○ ظہوری ہوراں تے ایہ خدا دا خاص کرم اے کہ اوہناں نوں اک وقت وچر دو فن
شاعری تے موسیقی آمیز ترنم میدتر آئے نیں۔

ڈاکٹر رشید انور